

Мартин Дамянов

Миризмата

...напредва ужасяващо тихо...

– Лорд Ребаг, ваше величество! – оповести пажът със звънкият си глас на разпилени върху мозаечният под сребърни монети. Той се поклони ниско и остана така докато в тронната зала не влезе рицарят и дълбокият му бас не изпълни въздуха...

– Привет велики кралю! – ...и остана да виси като Дамоклев меч над оредяващата глава на застаряващия монарх.

– О, я стига Ребаг! Пак ли идваш да просиш?

– Нося новини от Смърдящото езеро, ваше величество!

– Нима? – повдигна проскубаните си вежди Дуб III, законен владетел на Дубия, покровител на Източните провинции – отвъд река Тидар та чак до Седефените планини и на Смърдящото езеро – по неволя. – Аз си помислих, че си водил неравна борба с някое блатно чудовище.

Ребаг критично огледа ризницата си по която още стояха следи от засъхнали водорасли и кал. Половината от ножницата му беше изцапана с някаква кафява субстанция за чийто произход по-естетски настроените дворяни не смееха дори да предположат. От цялото му същество се излъчваше характерната миризма на Смърдящото езеро примесена с тази, която доказваше за сетен път мъжеството му. Той не обърна внимание на забележката на краля.

– Водих битка, да, ваше величество – с Драконът от Ледените земи, за което местните жители ме възнаградиха пребогато. Но както вече сте имали възможност да се убедите, моята преданост към вас е безгранична, както и любовта ми...

– Усула! Ако вътрешностите ми не бяха толкова проядени и тази кашлица бе малко по-благоклонна към мен... – кралят направи, няколко плахи опити да загребе повече въздух със застаряващите си дробове и това (или пък миризмата) ги накара да избухнат в палеща кашлица. Пристъпът трая около три минути, в които Ребаг нервно пристъпваше от крак на крак и съвсем добросъвестно каляше кралския килим. – Както и да е. – каза най-сетне Дуб III. – Смърдящото езеро започна да напредва все повече през последните пет години. Стотици декари обработваема площ изчезнаха под завесата на мрака, кални дъждове покориха земята ми, народът ми страда. Не ми остава много време на този свят, Ребаг, но проклет да съм ако не спра това триж проклето нещо и не го отнеса заедно с мен в гроба си. Затова реших, дъщеря ми, Усула, да бъде предадена на тоз, който спре тази болест! Това е последната ми дума, Ребаг. Какви новини, каза че носиш? – попита кралят и отново избухна

в ожесточена кашлица.

– Нови, по-могъщи създания са се поселили в прокълнатите земи. По-зли от Дорелите и по-хитри от Фагерите. Убих няколко от тях на идване, но те се множат нечувано бързо и скоро ще бъдат в двореца. Мракът над езерото става все по-гъст, могъщи кралю. – каза Ребаг, на което Дуб само помахаше безпомощно с ръка. – Конят ми пострада тежко – продължи рицарят с печално изражение.

– Нищо ново, рицарю. Мракът идва, знам и когато дойде аз ще съм подготвен за него. О, да и Усула, дъщеря ми също. Знай, Ребаг, че щом първата кула бъде обвита в мъглата на изпепеляващия здрач, Усула ще бъде приведена в жертва на боговете.

– О, не! – жално измуча Ребаг и падна на колене, а окаляният му меч извън при удара в пода. – Сигурно има решение, велики кралю! Аз, аз мисля, че мога да помогна. Аз обичам Усула! – последното, Ребаг, каза съвсем тихо, с глас, който можеше да достигне и беше предназначен единствено за сърцето му – за тези дълбини на чувствата от които извира истинската любов.

– Как, Ребаг? Като победиш още десетина чудовища? Дори да беше сразил армия от Дракони, щеше да бъде нищо пред напора и опустошаващата мощ на Смърдящото езеро. Голямо проклетие тегне над нас и то ще ни убие. Ние сме обречени. Обречени. – повтори кралят в полухипнотичен транс.

– Аз, аз нося нещо, велики кралю. И мисля, че това ще помогне да спрем проклятието. – каза напевно Ребаг, певческите умения на който обикновено се изчерпваха с позива към своя кон Мириал (конят беше глух, Ребаг не го знаеше и може би затова не го беше изоставил през стотиците приключения и битки досега). Ребаг зашепна – Нося послание от Боговете.

– Какво? – извика учудено кралят.

Ребаг плесна три пъти с ръце и през масивната дъбова врата влязоха двама от пажовете, които мъкнеха нещо тежко със себе си. Нещото беше бяло, съвсем гладко с причудлива форма, без орнаменти, но блестяше като злато, само дето не беше от метал. Стовариха го пред трона. Кралят ахна от почуда.

– Какво си домъкнал, Ребаг? Що за дивотия е тази?

– Точно се бях разправил с онези ужасяващи създания, за които вече ви разправих, ваше величество и бях затъкнал окървавения си меч в ножницата, когато небето над мен притъмня. Черни облаци ползиха раздраната небесна шир и почерниха всичко наоколо. Извираха като

вражеска войска от хоризонта, движеха се по небето, не по...

– Спести си подробностите, Ребаг. Ако помогнеш да разгадаем тайната, която носи Смърдящото езеро, ще имаш предостатъчно време да развиваш поетичният си талант в компанията на Усула. Имаш думата ми.

Ребаг облиза нервно пресъхналите си устни и продължи.

– Заваля кален дъжд. Вятъра напористо пое миризмата и задуха, но всеки зловонието далеч на запад, където слънцето уморено прибираше лъчите си.

Кралят изсумтя – Ребаг не си беше взел поука.

– Аз се скрих в потайнината на една пещера, заедно с моя кон и зачаках да премине начеващата буря. Чух гръмотевици, но една от тях падна съвсем наблизо, нещо голямо изпляска в езерото и подадох взор...

Кралят започна да гризе ноктите си и да ги плюе. Един от тях премина на сантиметри от зачервеното лице на вдъхновения разказвач.

– Тогава оставих коня си в пещерата, препасах отново меча си и се завтекох към мътната вода. Имаше вълни, колкото колиба, че и по-високи...

– Стига! – изкрещя Дуб, чийто очи хвърляха копия. – Още една излишна дума и ще навра проклетата ти мутра в плоския рицарски задник! Проклет да съм ако не го сторя. – изкашля се жлъчно той и каза с вече значително по-благ глас. – А после?

– Хвърлих се в езерото и измъкнах... – Ребаг се оплете в собственото си безсилие – ... ТОВА. Измъкнах го от водата и го занесох в пещерата.

– Глуракс! – кралят плесна с ръце. – Доведете ми Глуракс. Веднага! Има ли още нещо, което не си ми казал, Ребаг?

Рицарят пребледня.

– Всъщност, да. Има...

Когато Ребаг приключи разказът си, кралят наподобяваше на един от онези модели, които рицарите намушкват в движение с копията си на тренировъчните полигони и по турнирите. Само устата му се отваряше и затваряше безпомощно, като че ли беше навита с пружина и един звук се разнасяше от нея – Ай, ай, ай...

– Би ли повторил, всичко, което ми каза досега, отново? Глуракс трябва да го чуе. – простена кралят, когато пристигна придворният магьосник.

Ребаг бе към края на разказа си, когато Глуракс започна да

размахва упорито ръце, търсейки опора в нещо, което да спре полета му към майчината твърд. Той настъпи наметалото си и раздра внушителна част от него, недостатъчна да го събори, но предостатъчна да накара кръвта му да кипне от яд. Кралят простена отново.

– Тъкмо бях нагазил в дълбокото – продължаваше невъзмутимо разказа си Ребаг – и се пресегнах към Това, за да го взема, то беше заседнало в плитчините и трябваше да се гмурна, когато чух гласа.

– И какво ти рече този глас, Ребаг?

– Налага ли се да го кажа, ваше величество? – прошепна умолително Ребаг зад чийто гръб се бяха събрали внушително общество от придворни и нобили.

– Да, налага се. – кралят преживяваше тихо своя малък триумф.

– Идваше отвисоко. Беше груб, плътен глас.

– Боговете, боговете – закипя възбудено множеството.

– Каза, цитирам: „Никога повече лют сос! Да ми се връща.“

Гробна тишина настана в тронната зала. Един женски глас изрази общото недоумение:

– И какво може да означава това?

Глуракс повдигна глупаво рамене. Над него в най-високата част на сводестия таван проблясваха кристалните полилеи на тронната зала.

– Е, магьоснико? Какво е твоето обяснение?

– Посланието на боговете, е хм доста неясно. – започна объркано Глуракс. Слабите лъчи на залязващото слънце, които проникваха през пролуките в тронната зала правеха лицето му да изглежда мъртвешко бледо. – С изключение на последната част: „Да ми се връща“. Испитанието, на което ни подлага Бог е проверка към създанието, което е въплътен в своето свише творение, прекрасен намек за произхода и развитието на човешкия род. Бог изпитва нашите добродетели, поставяйки тази нелека задача пред нас. Ние трябва да сме изключително стриктни и да не допуснем провал, в противен случай... това ще означава провал на цялото човечество.

– И какво ще означава това, Глуракс?

Магьосника премисли бързо отговора си.

– Според мен, Бог е изпратил този предмет, да го наречем артефакт, с тази задача да го възпроизведем за да оцени той сам нашите съзидателни способности. След това Бог иска да му го върнем.

– Всички придворни ковачи и златари да се явят при мен. Ковчезника също. Веднага! – кресна Дуб III. – Нека бъде божията воля! Ще сътворим артефакт за чудо и приказ!

След няколко дни и нощи, предметът бе претворен и представен на краля, след което със специален ескорт бе занесен до езерото и оставен на брега. Над повърхността се носеше миризма на разложени трупове, ужасна воня, която караше цялото кралско обкръжение да бърчи гнусливо носове. Когато слънцето започна своя поход под повърхността на водата и последните лъчи докоснаха водната повърхност, започна церемонията по изпращането на артефакта. Лоша треска бе обхванала магьосника Глуракс и бе обляла цялото му лице в пот. Той четеше заклинания (проклинаше наум) и мълвеше, като все повече се убеждаваше и се опитваше да прехвърли убеждението си в краля, че хората са се провалили в изпълнението на задачата и че нищо добро не чака отгук на сетне човешкия род. Часовете летяха и луната изгря върху небосвода, обкръжена само от най-ярките звезди.

Глуракс беше на ръба на нервна криза.

– Започва. – каза някой и всички обърнаха погледи към нещото, което приближаваше откъм северната част на езерото.

Беше нещо като сияние, светлина която се носеше над повърхността и обличаше всички видения в сребристо. Приближаваше се към тях и се уголемяваше. Премина през мястото където стоеше артефактът и продължи похода си към другият край на хоризонта. Когато изчезна и всички погледи бяха устремени към мястото, където бе стоял артефакта, върху голата повърхност нямаше вече нищо – малките вълнички игриво заливаха отпечатъците върху влажната пръст само на сантиметри от мястото, където Глуракс беше припаднал.

Един женски глас (същият) попита съвсем тихо:

– Какви бяха онези символи върху артефакта?

Тайната на символите остана завинаги неразгадана. От този ден на сетне калните дъждове спряха и езерото се върна в предишните си размери. Откриха се нови съвсем плодородни земи и кралството потъна в благополучие.

* * *

Газа, чистача, мъкнаше под носа си някаква песен, докато лъскаше с безкрайната си прилежност пода в мъжките тоалетни на Националния Исторически Музей. Парцалът потъваше в кофата с дезинфекционния разтвор, после биваше намотаван върху дървената дръжка и операцията биваше повтаряна и потретвана. Газа беше професионалист. Когато свърши с това, Газа, домъкна една кофа с хлорна вар и започна да дезинфектира тоалетните. Когато, Газа стигна до третата тоалетна за

малко не получи сърдечен удар. Отваряйки вратата, Газа, се натъкна може би на най-странното нещо в целия свят – Артефакта. Върху подложка от гипс, леко разкъртена стоеше тоалетна чиния направена изцяло от масивно злато – капаците също. В предната част с рубини и диаманти беше изписан надписът над който тежеше силата на една завинаги неразгадана тайна. Съдбата (или просто рядко срещана темпорална инверсия, започваща от отходния канал на една тоалетна в Централния Исторически Музей) беше подхвърлила този надпис в едно средновековно общество, намиращо се на светлинни години от Земята в друга галактика. Надписът гласеше: „Made in Bulgaria“.

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1330>]